

Kokonaisvaltainen kriisinhallinta - kenen asialla, kenen hyväksi?

Seminaariraportti

Finnish Centre of Expertise in
Comprehensive Crisis Management

CMCFinland

Kriisinhallintakeskus
Crisis Management Centre

ISSN 1797-1667 (PDF)

ISSN 1797-1667 (PDF)

CMC Finland Working Papers - Vol. 4: No. 1/2010

Kokonaisvaltainen kriisinhallinta – kenen asialla, kenen hyväksi?

Kokonaisvaltaisen Kriisinhallinnan Osaamiskeskus järjestää kutsuseminaarin kokonaisvaltaisesta kriisinhallinnasta.

Torstaina 27.5.2010 klo 09.30 – 15.30 Sky 1 -luentosali, MicroTower, Kuopio

Klo 09.30	Kahvi
Klo 10.00	Seminaarin avaus - Esa Vanonen, Kokonaisvaltaisen Kriisinhallinnan Osaamiskeskus
Klo 10.15	Suomen kokonaisvaltainen kriisinhallintastrategia - Timo Kantola, Ulkoasiainministeriö
Klo 10.30	Kokonaisvaltaisuus siviilikriisinhallinnan kansallisen strategian näkökulmasta - Helinä Kokkarinen, Sisäasiainministeriö
Klo 10.45	EU - kokonaisvaltaisuus Lissabonin sopimuksen jälkeen - Antti Kaski, Suomen pysyvä edustusto Euroopan unionissa
Klo 11.00	Kokonaisvaltainen kriisinhallinta - rauhan asialla? - Laura Lodenius, Rauhanliitto
Klo 11.15	Keskustelua
Klo 12.00	Lounas (omakustanteinen)
Klo 13.00	Kehitysyhteistyö ja kokonaisvaltainen kriisinhallinta - Olli Ruohomäki, Ulkoasiainministeriö
Klo 13.15	Koordinaatio ja kokonaisvaltaisuus kentällä EUPOL Afghanistan -operaatiossa - Risto Lammi, Keski-Suomen Poliisilaitos
Klo 13.30	Sotilaallinen kriisinhallinta - kokemuksia KFOR -operaatiosta Kosovosta - Kyösti Halonen, Pääesikunta
Klo 13.45	Kansalaisjärjestöt osana kokonaisvaltaista kriisinhallintaa - Jussi Ojala, Kirkon Ulkomaanapu
Klo 14.00	Kansainvälinen pelastustoiminta - kokonaisvaltaisuus ja tapaus Haiti - Esa Ahlberg, Kriisinhallintakeskus
Klo 14.15	Keskustelua
Klo 15.00	Loppusanat - Ari Kerkkänen, Kriisinhallintakeskus

Ilmoittautumiset 21.5.2010 mennessä www.cmcfinland.fi/ilmoiittautuminen tunnuksella **OSAAMISKESKUS**.
Tiedustelut: erikoistutkija Jari Mustonen jari.mustonen@cmcfinland.fi tai puhelimitse 050 594 6450.

Seminaarin avaus

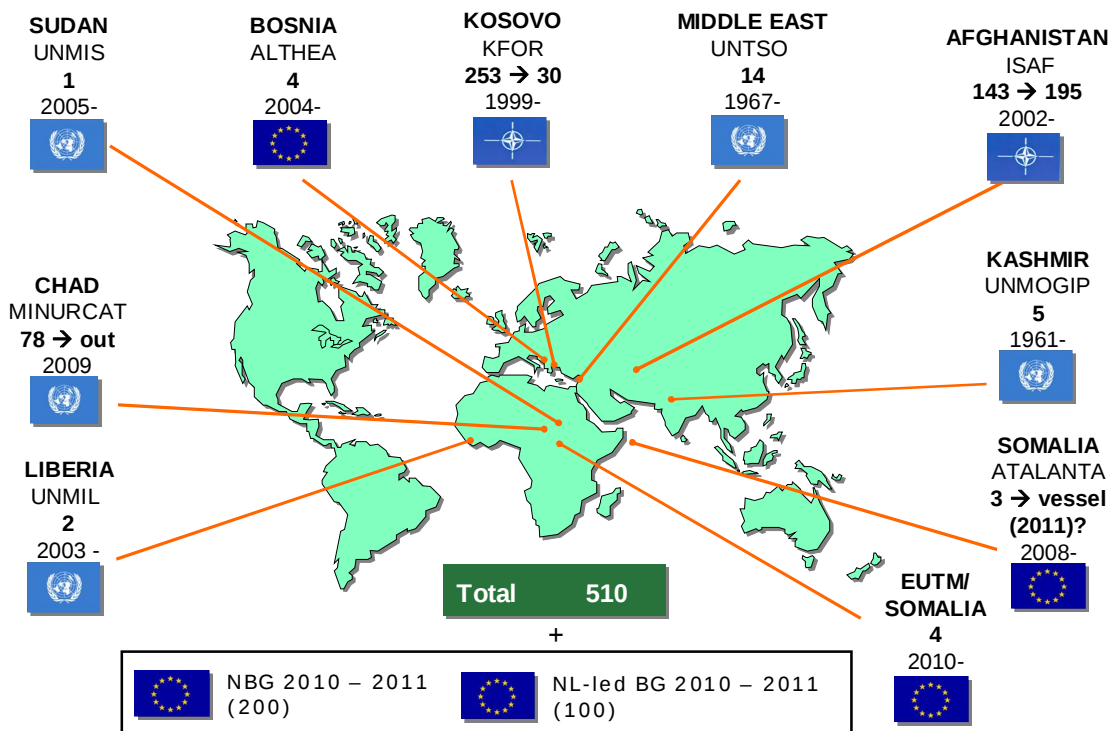
Seminaarin avasi Puolustusvoimien Kansainvälisen Keskuksen johtaja everstiluutnantti Esa Vanonen, joka toimii myös Kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan osaamiskeskuksen johtoryhmän tämänhetkisenä puheenjohtajana. Avauksessaan Vanonen esitteli osaamiskeskuksen painopistealueita, viimeaikaisia toimia sekä tulevaisuuden näkymiä. Puolustusvoimien Kansainvälisen Keskuksen ja Kriisinhallintakeskuksen perustama osaamiskeskus vahvistaa keskusten välistä tiedonvaihtoa ja molemminpuolista osaajatukea koulutustilaisuuksissa, ja sen keskeisiä toiminta-alueita ovat kurssi- ja tutkimustoiminta. Tulevana syksynä kolmannen kerran järjestettävästä "Integrated Crisis Management" -kurssista on tullut jo osaamiskeskuksen tavaramerkki, ja parhaillaan pohditaan kansallisen SSR -koulutuksen järjestämistä osaamiskeskuksen alaisuudessa.

Kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan ulottuvuuksiksi Vanonen listasi yhteistyön kriisinhallintaa toteuttavien ja tukevien toimijoiden välillä, kansallisten valmiuksien luomisen sekä aktiivisen toiminnan operaatioissa. Vanonen painotti suomalaisten toimijoiden hyviä mahdollisuuksia kokonaisvaltaiseen toimintaan, pohjautuen kansallisten toimijoiden vähäisyyteen ja jo olemassa olevaan yhteistyöhön, josta on helppo siirtyä entistä kokonaisvaltaisempaan toimintaan. Esimerkkinä tästä on sisäasiainministeriön johtaman sotilaallisen ja siviilikriisinhallinnan yhteistyöryhmän uudelleenaktivointi.

Vanonen esitteli lyhyesti Puolustusvoimien Kansainvälisen Keskuksen toimintaa ja asemaa osana puolustusvoimia. Kansainvälinen Keskus järjestää johtaja- ja asiantuntijakoulutusta kansainvälisiin operaatioihin lähtevälle henkilöstölle, ja toteuttaa Suomen vastuulla olevat sotilaalliseen kriisinhallintaan liittyvät kurssit ja harjoitukset. Keskus tekee lisäksi kriisinhallinnan tutkimus- ja kehittämistoimintaa, ja toimii linkkinä kansainvälisiin sotilas- ja siviiliyhteistyökumppaneihin. Vanonen käsitteli alustuksessaan myös suomalaisten osallistumista sotilaallisiin kriisinhallintaoperaatioihin ja totesi suomalaisosallistumisen olevan alhaisimmalla tasollaan vuosikymmeniin. Afganistan on sotilaallisen kriisinhallinnan painopisteenä, ja suomalaisosallistumista sinne kasvatetaan kuluvaan vuoteen asti.

Vanosen mukaan Puolustusvoimien Kansainvälinen Keskus pyrkii toiminnassaan kokonaisvaltaisuuteen ja toimimaan entistä enemmän yhteistyössä siviilitoimijoiden kanssa. Tästä osoituksena on keskuksen kurssien osittainen avautuminen myös siviileille. Vanosen mukaan hyvä esimerkki kokonaisvaltaisuudesta on myös hedelmällinen ja toimiva yhteistyö Kriisinhallintakeskuksen kanssa.

Finnish Military Participation in Operations MAY 2010

Suomen kokonaisvaltainen kriisinhallintastrategia

Luonnollisena lähtökohtana kokonaisvaltaista kriisinhallintaa pitkälti kansallisin voimin käsitelleessä seminaarissa oli se, miten kokonaisvaltaisuutta on käsitelty eräissä kriisinhallinnan keskeisissä strategioissa, ja miten kokonaisvaltaisuutta on linjattu Suomessa. Seminaarin ensimmäisenä puhujana ulkoasiainneuvos ja ulkoasiainministeriön turvallisuuspolitiikan ja kriisinhallinnan yksikön päällikkö Timo Kantola esitteli tuoretta, marraskuussa 2009 hyväksyttyä Suomen kokonaisvaltaista kriisinhallintastrategiaa.

Kriisinhallinnan muuttuvassa toimintaympäristössä on viimeisen kymmenen vuoden aikana noussut saman tematiikan ympärille yleiseen keskusteluun useita eri konsepteja. Käsitteet Civil-Military Co-ordination, Integrated Missions, Comprehensive Approach, Situational Awareness ja Security and Development tähtäävät kokonaisvaltaisuuden vahvistamiseen ja kriisinhallinnan kehittämiseen yhä kokonaisvaltaisemmaksi. Kantola uskoi, että eri saman aihealueen konseptit tulevat olemaan vielä jatkossakin esillä. Vaikka eri kansainväliset toimijat ovat luoneet erilaisia käsitteitä kokonaisvaltaisuudesta, on kyse enemmän toimintakulttuurien kehittämisestä kuin uusien mekanismien ja sääntöjen luomisesta: käytännön toiminnassa on vältettävä kaavamaisuutta sekä säilytettävä joustavuus.

Suomen kokonaisvaltaisella kriisinhallintastrategialla on Kantolan mukaan kahtalainen tehtävä. Ensinnäkin, se on politiikkapaperi, ja ottaa kantaa siihen kuinka Suomi voi edistää kokonaisvaltaista lähestymistapaa kriisinhallintaan EU:ssa ja kansainvälisissä järjestöissä. Strategian keskeisenä lähtökohtana on ottaa huomioon, että sotilaallisen ja siviilikriisinhallinnan, kehitysyhteistyön ja humanitaarisen avun vastuut ja roolit ovat erilisiä, mutta toisiaan täydentäviä.

Toisaalta strategia on operatiivinen paperi, jossa pohditaan kuinka Suomi voi vahvistaa kokonaisvaltaista otetta osallistumisessaan kriisinhallintaoperaatioihin. Tältä osin on keskeistä huomata, että Suomi osallistuu YK:n, EU:n ja Naton tai jonkun muun kansainvälisen organisaation osana, jolloin operaation mandaatti sekä muut asiakirjat ja operaation johto ohjaavat toimintaa. Kantola kuitenkin korosti, että tässä suhteessa kansalliset strategiat, tarpeellisuudesta huolimatta, eivät ole riittäviä. Kokonaisvaltaisuuden vaatimus ei myöskään koske ainoastaan kriisinhallintatoimia, vaan kriisinhallinnan ja poliittisten prosessien keskinäisen suhteen tiivistämistä. Rauhanvälitystoiminnan vahvistaminen voi toimia yhtenä instrumenttina tähän suuntaan.

Kantola kuvaili, että kokonaisvaltaisuutta voidaan tarkastella funktionaalisesta, organisatorisesta ja paikallisesta näkökulmasta. Näistä ensimmäinen viittaa esimerkiksi YK:n tai EU:n sisällä tapahtuvaan kokonaisvaltaisuuteen, ja toinen tarkastelee kokonaisvaltaisuutta eri järjestöjen välillä. Paikallishäätökuulusta katsottuna korostuu paikallisosastajuuden ja osallisuuden merkitys kokonaisvaltaisuudessa.

Strategian tavoitteet

- **Aktiivinen osallistuminen sotilaalliseen kriisinhallintaan, ml. vaativat tehtävät**
- **Siviilikriisinhallintaosallistumisen vahvistaminen**
- **Kriisinhallinnan, kehitysyhteistyön ja humanitaarisen avun keskinäinen koordinaatio => vaikuttavuus**
- **Kohdevaltion turvallisuusrakenteiden ja oikeusvaltiokehityksen tukeminen**
- **Vuoropuhelu kansalaisyhteiskunnan ja kansalaisjärjestöjen kanssa**
- **Ihmisoikeudet, tasa-arvokysymykset**
- **EU:n kehittäminen tehokkaana ja kokonaisvaltaisena kriisinhallintatoimijana**
- **Kv-kriisinhallintatoimijoiden keskinäinen yhteistyö**

8.6.2010

7

Strategiassa esitettyjen tavoitteiden saavuttamiseksi ja toimeenpanemiseksi nimitettiin alkuvuodesta 2010 Strateginen koordinaatioyhmä, joka koostuu keskeisten valtionhallinnon tahojen edustajista, ja jonka tehtävänä on seurata ja edistää kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan kehittämistä.

Vastaavasti työtasolla koordinaatiota voidaan kansallisesti edistää tarpeen mukaan koottavien ja tiettyihin kriisialueisiin keskittyvien ryhmien (*task force*) avulla, ja tällaisista ryhmistä onkin hyviä kokemuksia esimerkiksi Kosovoon ja Afganistaniin liittyen. Tällaisen ryhmän koollekutsuminen olisi ollut toimiva ratkaisu myös taannoisen Haitin luonnonkatastrofin jälkeen.

Euroopan unionilla on järjestönä erinomaiset edellytykset kehittää omaa kriisinhallintakapasiteettiaan yhä kokonaisvaltaisemmaksi, ja perusteilla oleva ulkosuhdehallinto suunnitellusti toteutuessaan lisää EU:n poliittista vaikutusvaltaa. EU:n laaja siviili- ja sotilaskapasiteettiin perustuva keinovalikoima, esikuntarakenteet, voimavaratyö sekä vahvistuva siviilikriisinhallinta antavat hyvän valmiuden kokonaisvaltaisuukselle. Suomen tavoitteena on vahvistaa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa sekä yhteistä puolustus- ja turvallisuuspolitiikkaa, lähtöajatuksena että vahvempi EU on vahvempi kumppani myös muiden toimijoiden kanssa.

Alustuksensa lopuksi Kantola nosti pohdittavaksi muutamia keskeisiä kysymyksiä, kuten kuinka Suomi voi edistää maailmalla kokonaisvaltaista ajattelua, ja kuinka Suomi voi toisaalta parantaa kokonaisvaltaisuutta omassa kriisinhallinnan osallistumisessaan.

Kokonaisvaltaisuus siviilikriisinhallinnan kansallisen strategian näkökulmasta

Ennen kokonaisvaltaista kriisinhallintastrategiaa, loppukesästä 2008 hyväksyttiin Siviilikriisinhallinnan kansallinen strategia, joka osaltaan otti kantaa paitsi siviilikriisinhallinnan nykytilaan, visioon ja kotimaan valmiuksien kehittämiseen, myös koordinaation ja kokonaisvaltaisuuden lisäämiseen eri toimijoiden välillä. Strategian laatimisessa tiiviisti mukana ollut erityisasiantuntija Helinä Kokkarinen sisäasiainministeriön kansainvälisten asioiden yksiköstä käsittelee seminaarissa kokonaisvaltaisuutta siviilikriisinhallinnan sekä kansallisen strategian näkökulmasta.

Siviilikriisinhallinnan kansallinen strategia laadittiin kevään 2008 aikana. Tuolloin tiedettiin, että UM aikoo laatia strategian kokonaisvaltaisuudesta, samoin myös turvallisuus- ja puolustuspoliittisen selonteon valmistelu oli aloitettu. Siviilikriisinhallinnan strategia ja sen valmistelytyö tukivat Kokkarisen mukaan sekä UM:n kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan strategiaa että selontekoa. Kokonaisvaltaisuus nostettiin siviilikriisinhallinnan strategiassa periaatteeksi ja todettiin, että siviilikriisinhallinnan strategian periaatteet tulee huomioida tulevassa kokonaisvaltaisessa strategiassa. Näin myös tapahtui, ja kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan strategian mukaisesti siviilikriisinhallinnan kotimaan valmiuksia kehitetään siviilikriisinhallinnan strategian pohjalta.

Kokkarinen toi esille siviilikriisinhallinnan strategiassa korostetun näkemyksen kokonaisvaltaisuudesta, joka käsittää laajan kirjon erilaisia välineitä - ei ainoastaan siviili- ja sotilaallista kriisinhallintaa. Tämän syvemmin ei kokonaisvaltaisuutta strategiassa analysoida, vaan strategiassa keskityttiin tuomaan esille niitä toimia, joilla kokonaisvaltaisuutta voidaan edistää. Lähtökohdiksi kokonaisvaltaisuudelle katsottiin, että kukin sektori vastaa omasta tehtäväalueestaan, mutta eri toimijoiden toimintaa tulee kuitenkin sovittaa yhteen.

Kokkarinen kyseenalaisti, mitä itse asiassa tarkoitamme kokonaisvaltaisella kriisinhallinnalla? Kokonaisvaltaisuus on päivän sana, ilman sitä ei enää voi edes keskustella kriisinhallinnasta. Olemmeko menossa jonkin trendin perässä ajattelematta niitä todellisia tarpeita ja haasteita, mistä vaatimukset kumpuavat? Kokkarinen korosti, että hänelle siviilinä kokonaisvaltaisuus aukeaa kahdella tavalla: esimerkiksi kokonaisvaltaisesta toiminnasta voi ajatella ihmistä itseään - jos kaikki toiminnot eivät ole koordinoituja tai toimi yhteen, fysiikassa on jotain ongelmia.

Toisekseen kokonaisvaltaisuus aukeaa Yhteiskunnan elintärkeiden toimintojen turvaamisen (YETT) -strategian kautta. Voidaan täysin realistisesti kuvitella, että poikkeusoloilla Suomessa on yhtäläisyyksiä kriisialueille muuallakin, ja näin YETT -strategian mallia voidaan verrata kriisialueille toimimiseen. YETT luettelee tärkeimmiksi katsotut yhteiskunnan toiminnot, jotka täytyy turvata - ja nuo toiminnot ovat pitkälti samoja, joita kriisinhallinnan alueella tarvitsee tukea. Suomen strategiasta voidaan saada näin ollen ohjausta hyvinkin pitkälle siihen, mitä kriisialueilla tulee tehdä!

YETT -strategian periaatteet soveltuvat myös suoraan kriisialueilla noudatettaviksi: kansanvaltaisuus (paikallinen omistajuus), vastuun jakaminen koko yhteiskunnalle, vastuun säilyttäminen ja yhteensovittaminen - kaikki edellä mainitut ovat periaatteita, jotka ohjaavat myös kokonaisvaltaisuutta. Kokonaisvaltaisuus on pitkälti perinteistä viranomaisten ja kansalaisyhteiskunnan yhteistyötä, missä kukin taho kunnioittaa toistensa kompetenssia. Tästä lähtee myös YETT. Mikä siis muuttuu, kun mennään kriisialueille? YETT -strategian periaatteet ja toiminnot ovat ohjenuoria: paikallisen omistajuuden tulee olla tärkeintä ja kunkin toimijan tehdä sitä, mihin on koulutettu ja omaa tarvittavan ammattitaidon.

Siviilikriisinhallinnan kansallisen strategian arvoihin kuuluvat muun muassa ammatillisuus ja yhteistyökykyisyys. Jo näiden arvojen toteutuminen niin yksilö- kuin operaatio- tai järjestelmätasolla takaa kokonaisvaltaisuuden toteutumisen. Kokkarinen näki, että kyse on lopulta asenteista (esim. siviili-sotilas-vastakkainasettelun välttäminen). Jos asenteet ja valmius yhteistyölle ovat kunnossa, löytyy tärkeä yhteinen kieli myös siviili-sotilastoimijoiden välille.

EU - kokonaisvaltaisuus Lissabonin sopimuksen jälkeen

Kansainvälisistä ja alueellisista järjestöistä Euroopan unioni omaa ainutlaatuisen laajan keinovalikoiman konfliktien ratkaisemiseen, esimerkiksi sotilaallisen ja siviilikriisinhallinnan, kehitysyhteistyön, humanitaarisen avun ja poliittisen ja kauppapoliittisen vaikuttamisen. Lissabonin sopimuksen voimaantulo ainakin periaatteellisella tasolla poisti osan Euroopan unionin kokonaisvaltaisuuden rakenteellisista esteistä. EU:n kokonaisvaltaisuuden tämän hetken tilasta seminaarissa puhui lähetystöneuvos Antti Kaski Suomen pysyvästä edustustosta EU:ssa.

Euroopan unionin kokonaisvaltaisuutta voi Kasken mukaan käsitellä esimerkiksi jakamalla sen neljälle eri tasolle: EU osana eri kansainvälisten järjestöjen koordinaatiota kriisitilanteiden hoidossa, kokonaisvaltainen toiminta eri EU-instituutioiden välillä, EU:n oman kriisinhallintatoiminnan kokonaisvaltainen suunnittelu, ja kokonaisvaltaisuus käytännön kriisinhallintaoperaatioissa.

Strategisella tasolla Kaski näki haasteeksi unionin ja esimerkiksi YK:n, Naton ja Afrikan unionin toimien kokonaisvaltaisuuden tai koordinaation erilaisissa ja eri alueilla tapahtuvissa kriiseissä ja konflikteissa. Tämä ylimmän tason koordinaatio onkin kehittymättömin osa kokonaisvaltaisuutta, sillä kuten aiemmissa esityksissä kuultiin, eri järjestöillä on monia eri käsitteitä ja konsepteja siihen kuinka he itse näkevät kokonaisvaltaisuuden tai integraation. Kysymys eri kansainvälisten ja alueellisten järjestöjen koordinaation edistämisestä poliittisella tasolla on toistaiseksi jäänyt vähemmälle huomiolle.

EU-instituutioiden välisessä koordinaatiossa on keskeistä kysyä, mitä unioni yleisesti ajattelee kokonaisvaltaisuudesta, eli onko sillä yhteistä käsitystä siitä miten kokonaisvaltaisuus ymmärretään. Tässä suhteessa Lissabonin sopimus uusine rakenteineen voi viedä EU:n kokonaisvaltaisuutta eteenpäin, ja esimerkkinä entisten pilarien läheisemmästä suhteesta on se, että unionin ulkoasioiden ja puolustuspolitiikan korkea edustaja on myös EU:n komission varapuheenjohtaja. Kaski toi esille meriturvallisuuden esimerkkinä eri EU-instituutioiden välisestä toimivasta yhteistyöstä.

Kolmantena tasona Kaski toi esille unionin toteuttamien kriisinhallintaoperaatioiden suunnitteluprosessin. Tällä saralla koordinaatio on edistynyt lähinnä rakenteiden puolesta, sillä entisten sotilaallisen kriisinhallinnan ja siviilikriisinhallinnan yksiköiden yhdistyminen Crisis Management Planning Directorate -yksiköksi on tuonut yhteen sekä sotilaallisen että siviilikriisinhallinnan edustajat. Tämä yksikkö ei kuitenkaan ole vielä lopullisessa muodossaan, ja kritiikkiä uutta rakennetta kohtaan on herättänyt se, ettei yhdistämisen myötä ole samalla lisätty siviilikriisinhallinnan erityisosaajien määrää sihteeristössä.

Kriisinhallintatoimien koordinaatiossa kentän tasolla EU viittaa edelleen vanhaan Civil-Military Co-ordination (CMCO) konseptiinsa, joka ohjaa eri EU-kriisinhallintatoimijoiden yhteistyötä. Unionilla on vakaa pyrkimys kehittää yhteistoimintaa sotilaallisen ja siviilikriisinhallinnan välillä etenkin voimavarojen eli tiettyjen materiaalien ja logististen valmiuksien osalta, jolloin saavutettaisiin synergiaa ja vältettäisiin päällekkäisten resurssien luomista. Tässä yhteydessä Kaski myös kysyi, pitäisikö EU:lla olla vain yksi yhteinen tavoite, koska kyseessä on yleensä vain yksi kriisi.

Kaski nosti esille joitakin keskusteltuja kehityskohteita, joita olivat esimerkiksi yhtenäinen hallinto kentällä (logistiikka, informaation, yhtenäisen tilannekuva, yhtenäinen toiminta), sekä jälleenrakennusvaiheen yhtenäisempi koordinoitu. Hänen mukaansa kansalliset strategiat ovat hyvin merkittävässä roolissa kehiteltäessä EU maiden valmiutta kokonaisvaltaiseen toimintaan. Kaski korosti, etteivät olemassa olevat rakenteet nykyisinkään estä kokonaisvaltaisuutta EU:n toiminnassa, ja että kyse on lopulta ihmisistä ja asenteista.

Kokonaisvaltainen kriisinhallinta - rauhan asialla?

Vaikka kokonaisvaltainen kriisinhallinta laajasti tulkittuna pitää sisällään useita eri tavoitteita ja toimintoja kriisinhallinnasta poliittiseen vaikuttamiseen, jää sen yhteys poliittiseen rauhanprosessiin sekä rauhanvälitykseen monesti ohueksi. Rauhanliiton toiminnanjohtaja Laura Lodenius toi seminaariin rauhanliikkeen ajatuksia ja näkökulman siihen, onko kokonaisvaltainen kriisinhallinta itse asiassa rauhan asialla.

Lodeniuksen mielestä Rauhanliitto periaatteessa tukee sotilaallisia kriisinhallintatoimia osana suojeluvastuun (Responsibility to Protect) toteutumista, mutta korostaa aseellisten konfliktien ennaltaehkäisyn tärkeyttä. Tässä mielessä kokonaisvaltaisuus ja toimien koordinaatio on kannatettavaa. Mielenkiintoista kuitenkin on, että keskustelu kokonaisvaltaisesta kriisinhallinnasta alkoi nousta julkisuuteen siinä vaiheessa, kun siviilikriisinhallinta alkoi saada jalansijaa, ja yhä enemmän siviilihenkilöitä lähetettiin kansainvälisiin operaatioihin. Kannanotot kokonaisvaltaisuuden puuttumisesta eivät yleensäkään tule kansalaisjärjestöjen taholta. Tässä mielessä esimerkiksi Kriisinhallintakeskuksen tutkimus yrittäessään ymmärtää kansalaisjärjestöjen logiikkaa on tärkeää.

Lodenius mainitsi myös, että useat kansalaisjärjestöt ja rauhanliikkeet eivät tiedä täysin kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan konseptia. Järjestöt näkevät kriisinhallinnan kaikki muodot vain länsimaisen hegemonian ylläpitämisenä; termistö on vain kiillotettu ja kaunisteltu. Hänen mukaansa osa operaatioista edelleenkin tukee tällaista näkökulmaa.

Mitä vikaa kokonaisvaltaisuudessa sitten on? Lodeniuksen mukaan ajatus siitä, että kaikki kriisi- tai konfliktialueilla työskentelevät toimijat olisivat samanmielisiä tai jakaisivat samankaltaisen arvomaailman, ei ole mahdollinen. Rauhanliikkeellä on varmaankin erilaiset tavoitteet esimerkiksi Afganistanin suhteen kuin mitä sotilasoperaatio ISAFilla. Keskeistä on myös selvittää, millainen poliittinen linjaus ja arvomaailma ohjaavat kokonaisvaltaisuutta: onko se esimerkiksi hallitusohjelma, joka vaihtuu neljän vuoden välein, vai onko se kokonaisvaltainen kriisinhallintastrategia jonka laatimisessa kansalaisjärjestöjen rooli on ollut olematon? Hän näkisikin tavoiteltavana, että kehityspoliittinen ohjelma sisältöineen olisi kokonaisvaltaisuuden tarvetta määrittävä asiakirja.

Onko kokonaisvaltainen kriisinhallinta rauhan asialla? Näin on asia, jos tulevan EU:n ulkosuhdehallinnon toiminnan keskipisteeksi asetuu rauhanrakentaminen sekä pienaseiden vähentäminen, ja sen tavoitteet noudattavat kehityspoliittisen ohjelman linjauksia. Kaikkien eri toimijoiden ei tarvitse olla samanmielisiä, vaan erimielisyys on tässä mielessä rikkaus. Kokonaisvaltainen kriisinhallinta on Lodeniuksen näkemyksen mukaan rauhan asialla, jos se perustuu paikalliselle omistajuudelle ja on tarvelähtöistä. Kansainvälisistä järjestöistä YK:n työn tulee olla keskipisteessä. Kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan käsitteeseen on lisäksi kiinnitettävä huomiota, sillä monesti humanitaarinen apu luetaan kuuluvaksi kokonaisvaltaisuuden "piiriin", vaikka sen tulee olla pyyteetöntä ja muista toimijoista riippumatonta. Lodeniuksen mukaan humanitaarisen avun tulisi pysyä myös tällaisena eikä sitä tulisi yhdistää kokonaisvaltaisuuteen. Tämä estäisi humanitaarisen avun kytkemisen strategiaan suunniteltuihin operaatioissa.

Turvallisuussektorin uudistaminen (SSR)

Ennen kokonaisvaltainen kriisinhallinta -käsitteen vakiintumista käytiin paljon keskustelua siviili-sotilasyhteistoiminnasta tai siviili-sotilaskoordinaatiosta, joka kuitenkin edustaa suppeata turvallisuuskäsitystä, ja keskittyy paljolti kriisien hallintaan tai jälkihoitoon. Turvallisuuden ja kehityksen linkittäminen on askel kohti kokonaisvaltaisuutta. Turvallisuuden ja kehityksen välisen yhteyden kehittämiseksi, ja alun perin nimenomaisesti kehitysyhteistyösektorilla, kehittyi turvallisuussektorin uudistamisen konsepti, *Security Sector Reform* (SSR). Projektiupseeri Jukka Sorvari Puolustusvoimien Kansainvälisestä Keskuksesta valotti puheenvuorossaan juuri valmistunutta SSR -selvitystyötä.

Selvitys "Sotilaat turvallisuussektorin uudistuksessa" vastaa esimerkiksi seuraaviin kysymyksiin: mitä turvallisuussektorin uudistus tarkoittaa, ja mitä ovat turvallisuussektorin uudistuksen periaatteet? Millaisia koulutustarpeita on SSR -asiantuntijoille, ja millaisia tehtäviä voidaan ajatella henkilöille, joilla on sotilaallista koulutusta? Näihin kysymyksiin liittyen, millaisia koulutusmahdollisuuksia on tarjolla SSR -asiantuntijoille? Lisäksi selvitys sisältää ehdotuksen sotilaiden henkilöstöpoolin kehittämiseksi Suomessa sekä jatkoselvitysehdotuksia SSR -toiminnan kehittämiseksi Suomessa.

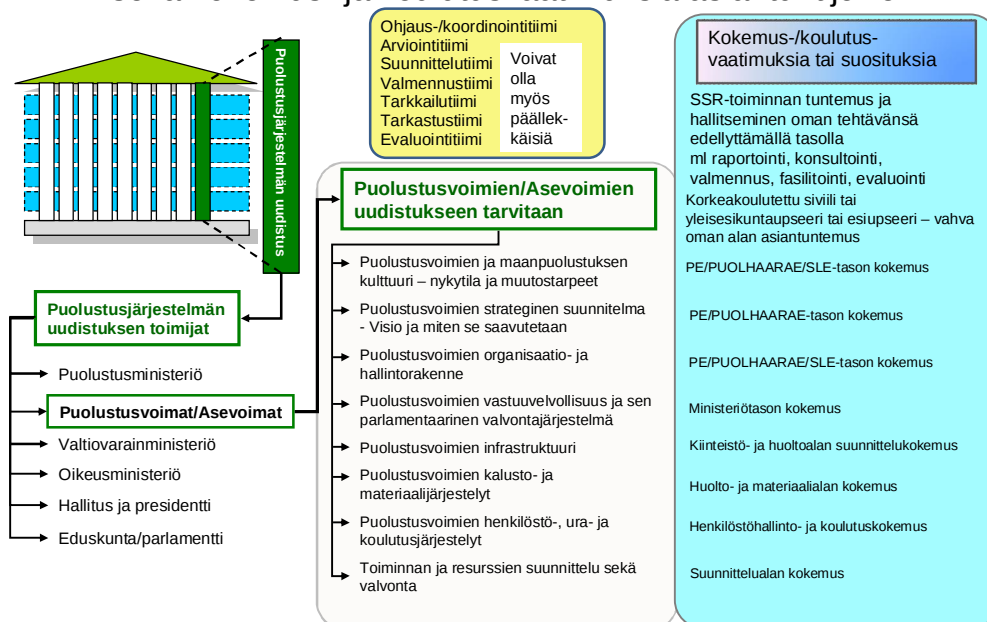
Sorvari toi esille, että Security Sector Reform -käsitteellä on monta määritelmää erilaisin painotuksin, mutta yksinkertaisimmillaan sillä tarkoitetaan laaja-alaista turvallisuusorganisaatioiden uudistusta sekä inhimillisen että valtion turvallisuuden kehittämiseksi. Turvallisuussektorin uudistus on kokonaisvaltainen prosessi, jossa keskeisiä uudistuskohteita ovat puolustus-, poliisi-, oikeus-, ja rajavartiolaitos. Uudistus on myös poliittinen prosessi, joka on aina tapauskohtaisesti räätälöitävä kohdemaan olosuhteiden ja kulttuurin mukaisesti. Keskeistä on myös se, että kohdemaan henkilöstö johtaa toimintaa (paikallinen omistajuus) ja SSR -tuen avulla heitä valmennetaan uudistukseen kestäväen kehityksen mahdollistamiseksi.

Sorvari korosti, että turvallisuussektorin uudistuksen tukeminen on pääasiassa siviili-toimijoiden vastuulla, joskin sotilailla on tiettyjä erityisosaamisen alueita, joita tulisi hyödyntää. Sotilaille soveltuvia tehtäviä ovat esimerkiksi puolustusvoimien, tiedustelun ja valvonnan, rajavallvonnan sekä yleensä turvallisuuden alan suunnittelijoina tai valvojina toimiminen.

Selvityksessä perehdyttiin toisaalta siihen, mitä osaamistarpeita sotilailla on aiheeseen liittyen sekä miten heidän SSR -asiantuntemustaan voidaan lisätä koulutuksella. Käyttäen sveitsiläisen *Geneva Center for the Democratic Control of Armed Forces* (DCAF) koulutuksia lähtökohtana, perustason koulutus sisältäisi johdatuksen SSR:n toimintaperiaatteisiin, käytäntöihin, lähestymistapoihin ja menetelmiin. Jatkokoulutuksen aiheina olisivat esimerkiksi SSR:n tukiohjelman johtaminen, SSR -ohjelman suunnittelu, sekä arvioinnin suunnittelu ja toteuttaminen.

Selvityksessä esitetään henkilöstöpoolin muodostamista sotilaskoulutuksen saaneista henkilöistä vuoteen 2012 mennessä. Sopivia tehtäviä pooliin sijoitettaville sotilaille voisi olla esimerkiksi puolustusreformin asiantuntija, puolustusreformin arvioinnin asiantuntija, tiedustelujärjestelmän uudistuksen asiantuntija, pien- ja kevyiden aseiden valvonnan asiantuntija, sekä SSR -toiminnan tarkkailun, tarkastusten ja evaluoinnin asiantuntija.

Esimerkki turvallisuussektorin uudistuksen (SSR) edellyttämästä tuesta puolustusvoimien kehittämiseksi sekä kokemus- ja koulutusvaatimuksia asiantuntijoille

Selvityksessä esitetään lisäksi, että Suomessa aloitetaan SSR -koulutuksen järjestäminen vuodesta 2011 eteenpäin. Esityksen mukaan Suomessa järjestettäisiin 3-4 -päiväisiä peruskursseja keskittyen SSR:n toimintaperiaatteisiin ja käytäntöihin, sekä jatkokurssi, jonka sisältö tulisi muodostumaan SSR -kokemusten ja EU:n koulutusjärjestelmän kehittämisen kautta. Koulutus voitaisiin parhaiten järjestää Kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan osaamiskeskuksen alaisuudessa. Jatkokurssin sisältöön selvitettävien painopistealueet, joihin alkuvaiheessa suunnataan suomalaisia asiantuntijoita. Lisäksi selvitetään siviili- ja sotilashenkilöstön koostuvan yhteisen SSR -henkilöstöpoolin muodostamista, ja tarve SSR -tehtäviin osallistuvien henkilöiden palvelussuhteen ehtojen kehittämiseksi.

Sotilaallinen kriisinhallinta - kokemuksia KFOR -operaatiosta Kosovosta

Konfliktien syntyessä on niihin pyrittävä puuttumaan välittömästi ja tarvittaessa jopa voimakeinoin. Sotilaallisella kriisinhallinnalla tai perinteisemmin rauhanturvaamisella on ollut keskeinen asema konfliktien rajoittamisessa ja jälkipuinnissa, ja konfliktien luonteen muuttamisen myötä on myös sotilaiden rooli konfliktialueella muuttunut. Aiemmissa esityksissä on viitattu siihen, että sotilaallinen kriisinhallinta on yksi osa kokonaisvaltaista kriisinhallintaa, ja kokemuksistaan monikansallisen taisteluosaston johtamisesta konfliktin jälkeisellä alueella Kosovossa alusti prikaatikenraali Kyösti Halonen Pääesikunnasta.

Kosovo Forcen (KFOR) toiminta perustuu YK:n turvallisuusneuvoston päätöslauselmalle 1244 kesäkuulta 1999, sekä Naton ja Serbian väliseen sotilastekniseen sopimukseen. KFORin alkuperäinen vahvuus oli yli 50000 sotilasta hieman yli 30 maasta, ja sen alkuvaiheen tehtävänä oli estää väkivaltaisuuksien uusiutuminen Kosovon ja Serbian välillä sekä varmistaa turvallinen elinympäristö, liikkumisvapaus ja turvata laillinen yhteiskuntajärjestys. Lisäksi KFORin tuli riisua aseista Kosovon vapautusarmeija (KLA), tukea kansainvälistä humanitaarista toimintaa sekä kansainvälisiä siviiliorganisaatioita. Rakenteeltaan operaatio on jakautunut viiteen monikansalliseen taisteluosastoon, joista keskimääräinen (MNTF Centre) on suomalaismennossa.

KFORin uudet tehtävät

- **Vuodesta 1999 Kosovon itsenäistymiseen KFOR oli ensisijainen turvallisuusviranomaisena**
- **Kesäkuusta 2008 KFOR sai uudet tehtävät**
 - KPC:n lakkauttamisen tukeminen
 - KSF:n perustamisen tukeminen
 - Osallistuminen KSF:n demokraattisen valvonnan luomiseen
- **Roolin muutos aktiivisesta toimijasta tukijaksi, etusija paikallisilla viranomaisilla (KP) ja kansainvälisillä siviiliorganisaatioilla (UNMIK/EULEX)**
- **Nykyinen vahvuus 10 000**

NATO/KFOR UNCLASSIFIED

KFORin rooli on kymmenessä vuodessa muuttunut merkittävästi aktiivisesta toimijasta tukijaksi, mikä näkyy yhteistoiminnan tärkeyden korostumisena. KFOR toimii läheisessä yhteistyössä paikallisviranomaisten, Kosovon poliisin ja Kosovon turvallisuusjoukkojen sekä maassa toimivien kansainvälisten järjestöjen kanssa, keskeisimpinä EU:n oikeusvaltio-operaatio EULEX sekä YK:n kenttäoperaatio UNMIK. KFORilla on myös läheinen suhde Serbian asevoimiin lähinnä Kosovon ja Serbian välisen hallinnollisen rajan valvontaan ja yhteispartiointiin liittyen.

Paikallisviranomaisten tukeminen on yksi KFORin tukitehtävistä, ja tässä se tekee läheistä yhteistoimintaa EULEX Kosovon kanssa, joka monitoroi ja mentoroi paikallisia oikeusvaltioviranomaisia. Halosen mukaan operaatioiden välinen työnjako on selvä, ja paikallisviranomaiset ovat ensisijaisia toimijoita EULEXin tarkkailemista ja tarvittaessa neuvoessa. EULEXillä on turvallisuusuhkien varalta toisen portaan toimintavastuu, ja mikäli operaation keinot vastata mahdolliseen uhkaan eivät riitä, ottaa KFOR kolmantena toimijana aktiivisen roolin ja toimintavastuun.

Halonen korosti tarkoituksena olevan, että paikalliset viranomaiset yhä enenevässä määrin pystyvät huolehtimaan turvallisuuden ylläpitämisestä. Tästä syystä paikalliset toimijat on otettava huomioon toiminnassa alusta alkaen. Esimerkki vastuun siirrosta kansainvälisiltä toimijoilta paikallisille on Gazimestanin monumentin turvallisuusvastuun siirtäminen. Gazimestan, kuten muutkin merkittävät kulttuuri- ja uskonnolliset kohteet, on ollut KFORin valvonnassa, mutta keväällä 2009 aloitettiin valmistelemaan turvallisuusvastuunsiirtoa Kosovon poliisille yhteistyössä poliisin, EULEXin ja KFORin välillä. Keväällä 2010 Kosovon poliisi otti vastuun muistomerkin suojelemisesta.

Halonen toi esille, että KFORin yhteistoiminta paikallisten toimijoiden kanssa perustuu paljolti kontakteihin paikallis- ja kylätoimikuntiin sekä muihin paikallisviranomaisiin. Koordinoidusti vastuullisten kansainvälisten järjestöjen kanssa sotilasoperaatio osallistuu myös yhteisoperaatioihin paikallisen poliisin sekä rajapoliisin kanssa. CIMIC -toiminta (Civil-Military Cooperation) on supistunut vuosien varrella, mutta tälläkin hetkellä suomalaisilla on meneillään muutamia merkittäviä hankkeita, joilla tuetaan paikallista infrastruktuuria ja esimerkiksi yrittäjyyttä.

Kansalaisjärjestöt osana kokonaisvaltaista kriisinhallintaa

Kokonaisvaltainen kriisinhallinta on käsitteenä hieman hankalasti määriteltävä ja osittain myös yksipuolinen ja harhaanjohtava. Kriisinhallinnan toimijoita ovat perinteisesti olleet sotilaat, ja nytemmin lisääntyvässä määrin siviilikriisinhallinnan asiantuntijat. Kuitenkin, jos edes kriisien hallinnassa ja ratkaisussa halutaan päästä kokonaisvaltaisuuteen, tulee perinteisten toimijoiden lisäksi - kokonaisvaltaisuuden hengessä - ottaa huomioon muitakin toimijoita. Kansalaisjärjestöjen roolista rauhanrakentamisessa alusti rauhantyön asiantuntija Jussi Ojala Kirkon Ulkomaanavusta.

Kirkon Ulkomaanapu tukee toiminnassaan strategiansa mukaisesti yhteiskunnallista vakautta, sillä konfliktit ja epävakaus ovat suurimpia ihmisen aiheuttamia uhkia ihmisarvolle. Lisäksi, yhteiskunnan epävakaus estää ihmisten perusoikeuksien toteutumista ja mahdollisuuksia kestäväan kehitykseen ja turvattuun toimeentuloon. Kirkon Ulkomaanavun kehitysyhteistyöpohjaisena lähtökohtana on, että kokonaisvaltainen kriisinhallinta tulisi ymmärtää yhteistyön, vuoropuhelun ja johdonmukaisuuden parantamisena eikä eri toimijoiden roolien sekoittumisena. Kokonaisvaltaisuutta tulisi tavoitella konfliktialueiden ihmisten, ja erityen heikoimmassa asemassa olevien henkilöiden hyväksi.

Ojalan mielestä, vuoropuhelun näkökulmasta on hieman erikoista, ettei kansalaisjärjestöillä ollut roolia kansallista kokonaisvaltaista kriisinhallintastrategiaa laadittaessa. Kansalaisjärjestöt ovat kuitenkin eri kriisialueilla yleensä paikalla ennen konfliktin syntyä, aikana ja sen jälkeen, ja niiden pitkäjänteinen kumppanuus paikallisten järjestöjen ja ihmisten kanssa syventäisi myös muiden toimijoiden ymmärrystä konfliktiympäristöstä. Paikallinen omistajuus on otettava huomioon myös kriisinhallinnassa, sillä muutoin kestävien tulosten saavuttaminen on melko epätodennäköistä. Paikalliseen omistajuuteen liittyen on huomioitava kohdemaissa mahdollisesti olemassa olevat rakenteet esimerkiksi turvallisuussektorilla, ennen kuin aloitetaan uusien mekanismien luominen.

Edellä mainitut teemat huomioidenkin, eri toimijoiden välinen koordinaatio ja kokonaisvaltaisuus ovat Ojalan mukaan hyvällä tasolla. Toki parantamisen varaa on, yhtenä keskeisenä teemana kansalaisjärjestöjen osallistaminen ja heidän asiantuntemuksensa hyödyntäminen kansallisessa keskustelussa ja päätöksenteossa. Toinen merkittävä haaste on poliittisen vaikuttamisen työkalujen puute kokonaisvaltaisuuden keinovalikoimasta, ja tässä kohtaa viime aikoina keskustellun rauhavälitystoiminnan soisi nousevan esille. Yksi edistämisen arvoinen teema on lisäksi maahanmuuttajien hyödyntäminen kriisinhallintatoiminnan ja -kapasiteettien kehittämisessä, sillä heillä on usein relevanttia osaamista kriisialueilta.

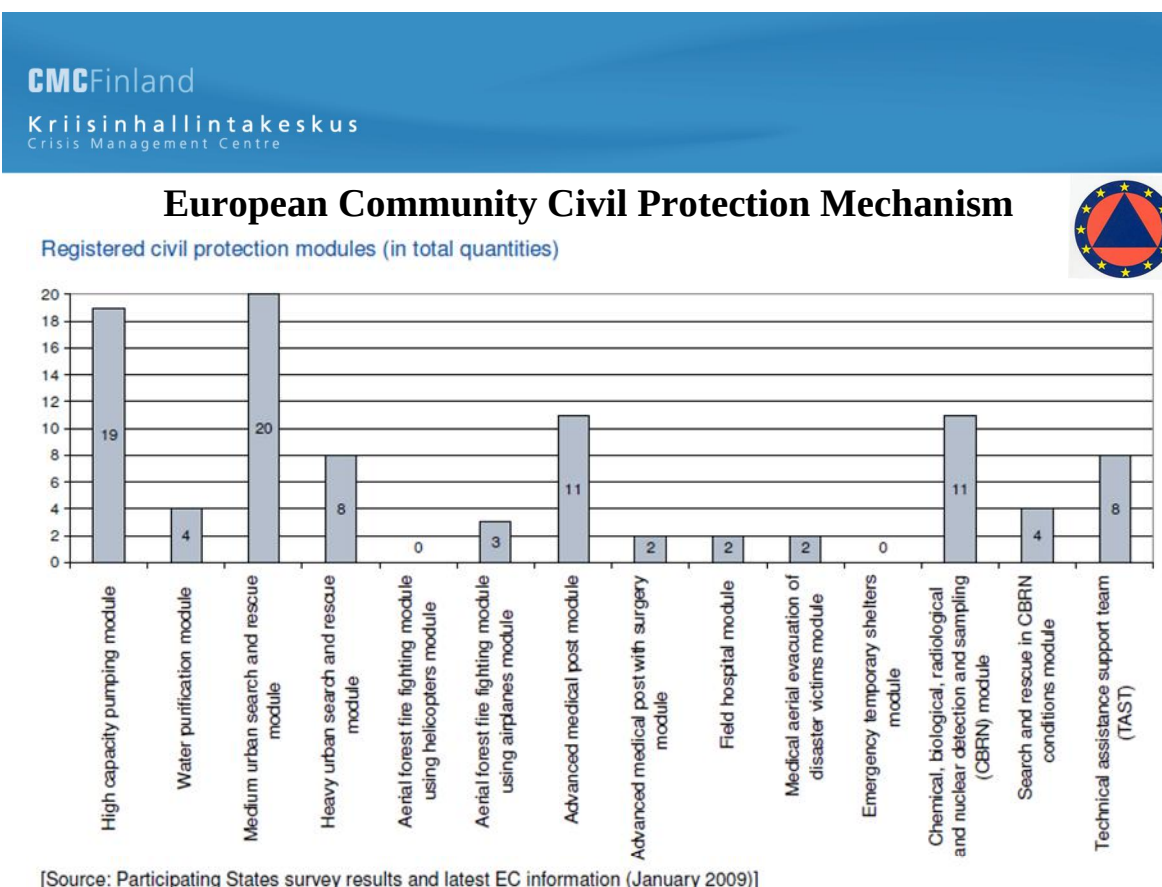
Kansainvälinen pelastustoiminta - kokonaisvaltaisuus ja tapaus Haiti

Seminaarissa käytiin läpi kokonaisvaltaisuuden teemaa kriisinhallinnassa ja rauhanrakentamisessa monien eri toimijoiden kautta. Viimeisessä puheenvuorossa keskityttiin Kriisinhallintakeskuksen koulutuskoordinaattori Esa Ahlbergin alustuksella kansainväliseen pelastustoimeen, jossa eri organisaatioiden ja järjestöjen kokonaisvaltainen toiminta kriisi- ja onnettomuusalueilla on ensiarvoisen tärkeää. Lisäksi puheenvuorossa luotiin katsaus edelleen ajankohtaiseen Haitin katastrofiin ja siellä tehtävään pelastustoimintaan.

Kansainvälinen pelastustoiminta jää usein vähemmälle huomiolle laajassa kriisinhallintadiskurssissa, mistä osoituksena on esimerkiksi se, ettei Suomen kokonaisvaltainen kriisinhallintastrategia edes mainitse pelastustoiminnan olevan osa kokonaisvaltaisuutta. Kansainvälisen pelastustoiminnan kotimaan ohjaus onkin antanut varsin vapaat kädet toiminnan kehittämiselle tähän saakka.

EU:n pelastuspalvelumekanismi on kansainvälisen pelastustoimen keskeinen koordinaatiojärjestelmä, jolla pyritään helpottamaan katastrofin sattuessa yhteistoimintaa sekä Euroopan unionissa että ulkopuolella. Koordinoinnista vastaa Euroopan komissio Brysselissä sijaitsevat seuranta- ja tiedotuskeskuksen (MIC) kautta. Pelastuspalvelumekanismi luotiin vuonna 2001, ja siihen kuuluu kaikkiaan 31 maata, mukaan lukien kaikki EU-maat.

EU:n nopean toiminnan valmiudella pyritään vastaamaan katastrofeista aiheutuviin kriittisiin tarpeisiin välittömästi, ja se koostuu erilaisista pelastuspalvelumoduuleista, jotka asetetaan EU:n pelastuspalvelutoimien käyttöön. Valmistelutoimien ansiosta keskeiset resurssit ja olennainen kalusto ovat saatavilla ja ensimmäiset yksiköt käytettävissä, mikä vahvistaa koko Euroopan suurkanavallisuutta.

Suomi osallistuu lisäksi pohjoismaiden sekä eräiden muiden maiden vapaaehtoiseen yhteenliittymään, International Humanitarian Partnership (IHP), joka tarjoaa tukipalveluita YK:lle ja muille kansainvälisille järjestöille. Näitä tehtäviä varten on valmisteltu eräänlaisia tukielementtejä, ja Suomi on esimerkiksi vastannut perusleirimoduulin (Base Camp Module) luomisesta.

Suomessa sisäasiainministeriön pelastusosasto johtaa ja päättää kansainväliseen pelastustoimintaan kuuluvasta avustustoiminnasta. Valtioiden välillä tehtyjen sopimusten lisäksi pelastustoimen apua voidaan antaa ulkomaille toisen valtion tai kansainvälisen järjestön esittämän pyynnön perusteella. Sisäasiainministeriö voi tarvittaessa myös pyytää apua ulkomailta joko Pohjoismaisen pelastuspalveluavun, Viron ja Venäjän kanssa tehtyjen keskinäisten avunantosopimuksen perusteella tai kansainvälisten organisaatioiden (EU MIC, YK:n humanitaarisen avun koordinaatiotoimisto, UNOCHA, Naton Euroatlanttinen pelastuspalvelun koordinaatikeskus) kautta.

Miten edistää kokonaisvaltaisuutta kansainvälisessä pelastustoimessa? Kansallisesti yhteistoiminnan mahdollisuuksia on useita, pitkälti liittyen materialistisiin ja logistisiin valmiuksiin. Esimerkiksi materiaalin varastoinnin suhteen yhteistoimintaa ja tukea voisi saada Huoltovarmuuskeskukselta sekä Suomen Punaiselta Ristiltä, ja kuljetusten suhteen Puolustusvoimat sekä Finnair ovat luonnollisia kumppaneita. Koulutuksen osalta erilaiset yhteiskoulutukset olisivat hyödyllisiä ja auttaisivat kehittämään omia valmiuksia sekä esimerkiksi tukipyyntömekanismeja. Tarvetta näiden rakenteiden parantamiselle on, käytännön esimerkkinä tuore avunpyyntö Unkarista, jossa tulvien rajoittamiseksi tarvittiin runsaasti hiekkasäkkejä. Vastauksen saaminen tukipyyntöön Puolustusvoimilta kesti seuraavaan päivään, jolloin pyyntöön olivat ehtineet jo muut maat vastata. Vastaisen varalla, tietoisuus eri viranomaisten pelastustoimen käyttöön soveltuvasta materiaalista auttaisi paljon, eli kehittämisen varaa tälläkin saralla on.

Haitin maanjäristys nosti esille käytännön esimerkkejä kokonaisvaltaisuuden tarpeesta pelastustoiminnassa, ja erityisesti sotilaiden rooli korostui moneen otteeseen. Turvallisuustilanne katastrofialueella oli heikko, ja esimerkiksi avustuskuljetuksissa ja avustustarvikkeiden jakelussa tarvittiin sotilaiden tukea. Lisäksi sotilaat vastasivat pääkaupungin lentokentän lennonjohdosta, sekä hoitivat raskaita rakennustehtäviä. Sotilaallisen avun koordinoimiseksi perustettiin elin (*Joint Operations Tasking Centre, JOTC*) joka vastaanotti humanitaaristen organisaatioiden pyynnöt esimerkiksi logistisesta ja turvallisuuteen liittyvästä sotilastuesta. Ennen pyyntöjen välittämistä sotilasorganisaatioille luonnollisesti varmistettiin, oliko muilla siviilitoimijoilla toisten tarvitsemaa kalustoa tai voimavaroja, ja vasta tämän jälkeen turvauduttiin sotilaiden apuun.

Seminaarissa oli osallistujia kaikilta yhteiskunnan aloilta

Loppusanat

Seminaarin loppusanoissaan Kriisinhallintakeskuksen johtaja Ari Kerkkänen painotti, että Kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan osaamiskeskuksen yksi tavoitteista sen perustamisesta lähtien on ollut edistää keskustelua ja ajatustenvaihtoa kriisinhallinnasta sen koko laajuudessa ja eri ulottuvuuksissa. Tämä seminaari on omalta osaltaan ollut täyttämässä osaamiskeskuksen yhtä tavoitetta ja seminaarissa kuullut puheenvuorot, esitykset ja niiden pohjalta käyty keskustelu on jälleen kerran avartanut käsitystä niistä haasteista, joita kriisinhallintaan liittyy.

Kerkkäsen mukaan kriisinhallinnasta keskusteltaessa täytyy uskaltaa ja täytyy voida tuoda esille eriäviä mielipiteitä, uusia ajatuksia ja perinteisiä linjoja haastavia lähtökohtia. Keskustelun on oltava vapaata ja avointa. Muuten kokonaisvaltaisuuden tavoittelu kriisinhallinnassa ja erityisesti kriisinhallinnan kehittyminen tuloksia tuottavaksi jää tapahtumatta. Keskusteluun kuuluu myös rakentava kritiikki, ja nykyisiä lähestymistapoja on uskallettava perustellusti kritisoida, jos siihen on aihetta. Seminaarissa nähty ja koettu avoin keskustelu on jo sinänsä saavutus ja sitä on pidettävä yhtenä näyttönä siitä, että olemme menossa eteenpäin kokonaisvaltaisuuden ymmärtämisessä ja myös sen toteutuksessa.

Edelleen on pidettävä mielessä se, että inhimillisen turvallisuuden periaatteiden toteutuminen ja niiden toteutumisen vahvistaminen on kokonaisvaltaisuutta parhaimmillaan. Periaatteiden toteuttamisessa on uskallettava rikkoa perinteiseen kriisinhallintaan keskittyvän ajattelun rajat ja nähtävä se, että konfliktien estoon, vakauttamiseen ja rauhaan pyrittäessä kokonaisvaltaisuuteen kuuluvat kriisinhallinnan lisäksi kehitysyhteistyön menetelmät, laajasti toteutettu rauhanrakentaminen ja sovittelutoiminta.

Timo Kantola Ulkoasiainministeriöstä kertoi seminaarivieraille Suomen kokonaisvaltaisesta kriisinhallintastrategiasta

Finnish Centre of Expertise in
Comprehensive Crisis Management

KOKONAISVALTAISEN KRIISINHALLINNAN OSAAMISKESKUS

Puolustusvoimien Kansainvälinen Keskus (PVKVK) ja Kriisinhallintakeskus (CMC Finland) perustivat Kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan osaamiskeskuksen marraskuussa 2008. Osaamiskeskuksen tehtävänä on edistää ymmärrystä kriisinhallinnan kokonaisvaltaisuudesta niin kriisinhallintaoperaatioissa kuin niihin valmistautumisessa, sekä luoda selkeät toimintaperiaatteet PVKVK:n ja Kriisinhallintakeskuksen jo käynnistyneelle yhteistoiminnalle.

Kokonaisvaltaisen Kriisinhallinnan Osaamiskeskus perustuu kahden keskuksen väliseen yhteistyöhön, jossa Puolustusvoimien Kansainvälinen Keskus ja Kriisinhallintakeskus muodostavat osaamiskeskuksen ytimen, mutta jatkavat toimintaansa itsenäisinä organisaatioina. Osaamiskeskus kehittää yhteistä kriisinhallintakoulutusta sekä edistää ymmärrystä kokonaisvaltaisesta kriisinhallinnasta. Koulutuksen lisäksi tehtäviin kuuluvat tutkimus, julkaisu- ja seminaaritoiminta.

Osaamiskeskus järjesti ensimmäisen vuosittaisen "Integrated Crisis Management" (ICM) -koulutuksensa syksyllä 2008, ja keväällä 2009 järjestettiin inhimillisen turvallisuuden edistämiseen kriisinhallintaoperaatioissa tähtäävä "Applying Human Security in Crisis Management and Peacebuilding" -koulutus. Lisätietoa koulutuksista saa PVKVK:n ja Kriisinhallintakeskuksen verkkosivuilta.

Keskuksen toimintaa ohjaa ministeriöiden välinen ja sisäasiainministeriön vetämä siviilisotilasyhteistyöryhmä. Keskuksen varsinaista toimintaa johtaa ja suunnittelee keskuksen johtoryhmä.

Julkaisija
Crisis Management Centre Finland
Hulkontie 83
PO Box 1325
FI-70821 Kuopio
Finland

Taitto
Mikko Keltanen
CMC Finland

Copyright ©
CMC Finland

CMCFinland

Kriisinhallintakeskus
Crisis Management Centre